

[Bøgholm.]
 er vi vel alle enige. Ejheller vil det blive glemte, at amerikanske tropper i dag tryk Europass fred. Det er vanskeligt at overvurdere, hvad det betød for hele verdensfreden, da USA stillede sine tropper til rådighed for en kamp mod aggressionen. Angreb stanses nu engang kun af magt, og freden har sit magtproblem såvel som krigen. Vi vil ikke evne at føre fredstanken til sejr, hvis ikke idealisme møder realisme og der sættes fredsvilje bag fredssøsket.

Danmark har valgt sin vej. Det er fredens og forsvarrets vej. Det kan ikke stærkt nok understreges fra vor side, at målet for Atlantpolitikken ikke er at vinde en krig, men at undgå en krig. Der må skabes sådanne forhold for angrebet, at dette vil være entydigt med nederlag. Netop vor tids historie viser eksempler på, hvor skæbnesvangert det kan være, om beslutninger tages for sent. Jeg tænker på Englands beslutning i august 1914, og jeg har lov til at sige, at havde der stået et samlet Europa i 1930'erne, eller havde Amerika allerede dengang været i stand til at tage sin stilling, ville nazismens angreb næppe have fundet sted.

Den atlantiske fredspolitik har samlet landets tre store partier og en del af rettsforbundet omkring udenrigs- og forsvarspolitikken; og man kan med rette vente, at også de, der havde betænkeligheder ved vor indtræden i den atlantiske sammenslutning, nu, da landet har valgt, vil vise om ikke medarbejderskab så dog i alt fald loyalitet overfor den fredspolitik, der i dag er Danmarks og det danske folks.

De synspunkter, der har været gjort gældende mod Atlantpagten, har altid været af negativ karakter. Vi har aldrig her i salen eller udenfor salen stået overfor, at man har vist os andre muligheder. Vi har aldrig stået overfor nogen anden politik, hvor man har kunnet sige: her er et alternativ, og et alternativ, der på bedre måde vil betrygge landets stilling i den tid, vi nu lever i.

Den radikale udenrigspolitik har bestået i negativt at fordømme den politik, der har været ført. Den radikale politik har jo ikke gennem årene været en konsekvent politik, og der har ikke været en fast linie i den. End af alle afholdt den daværende radikale udenrigsminister sig til Folkenes

Forbund fra at fordømme det traktatbrud, der førte til den nazistiske oprustning, hvorved fundamentet for den tredje verdenskrig blev lagt fra tysk side. I foråret 1939 stod Danmark overfor valget mellem en nordisk politik og en nabovenskabs politik overfor det nazistiske Tyskland og hitlerismen. Den svenske udenrigsminister Sandlers opfordring til forhandlinger om fællesforsvar af Øresund stod overfor Hitlers tilbud om ikke-angrebspagt. Man valgte det tyske tilbud. I 30'erne krævede radikalismen ensidig afrustning. Efter krigen har man erklæret sin villighed til endogså betydelige militære udgifter, dog helst — om jeg har forstået det rigtigt — til flåde og luftflåde, for de kunne da slippe væk, hvis der skulle ske noget. Fra radikal side har man ofte angrebet de udgifter, der følger med den atlantiske politik.

Men dette synspunkt har jo ikke hindret det radikale venstre i at gå ind for en nordisk forsvarspagt side om side med de andre demokratiske partier. Udgifterne ved en sådan pagt var da i alt fald ikke blevet mindre, de var vel blevet større end udgifterne ved den atlantiske politik, idet den amerikanske våbenhjælp jo i så fald var udblevet. Dette forhold blev iøvrigt dengang på den allermest loyale måde anerkendt af det radikale venstres ordfører i landstinget, hr. P. N. Petersen (Røjle). Der var engang, da man fra radikal side med stolthed kaldte sig selv europæere. Det var, da Drachmann skrev de stolte linier:

„Nye tider, nye tanker.

Trods dem, hvor som vil.“

Europæerne er endt som isolationister. Men vi har lov til i dag at sige til den modstand, der øves overfor den atlantiske politik, at de resultater, der er opnået, er resultater, vi vel kan være bekendt. Danmark er i dag ikke udsat for noget kup, denne mulighed foreligger ikke. Danmark er i dag i den stilling, at ethvert angreb på dets område ville være et angreb på vore allierede og derigennem udløse en verdenskrig. Den atlantiske politik har været en politik, der har været med til at trykke freden i Europa og skabe bedre vilkår for hele fredsarbejdet. Det er vel næppe noget tilfælde, når Sovjetunionens politik, efter at den atlantiske pagt er blevet en kendsgerning, i ret stort omfang har vendt sig fra Europa og er blevet en Asienpolitik, d. v. s. at vi i Europa i dag